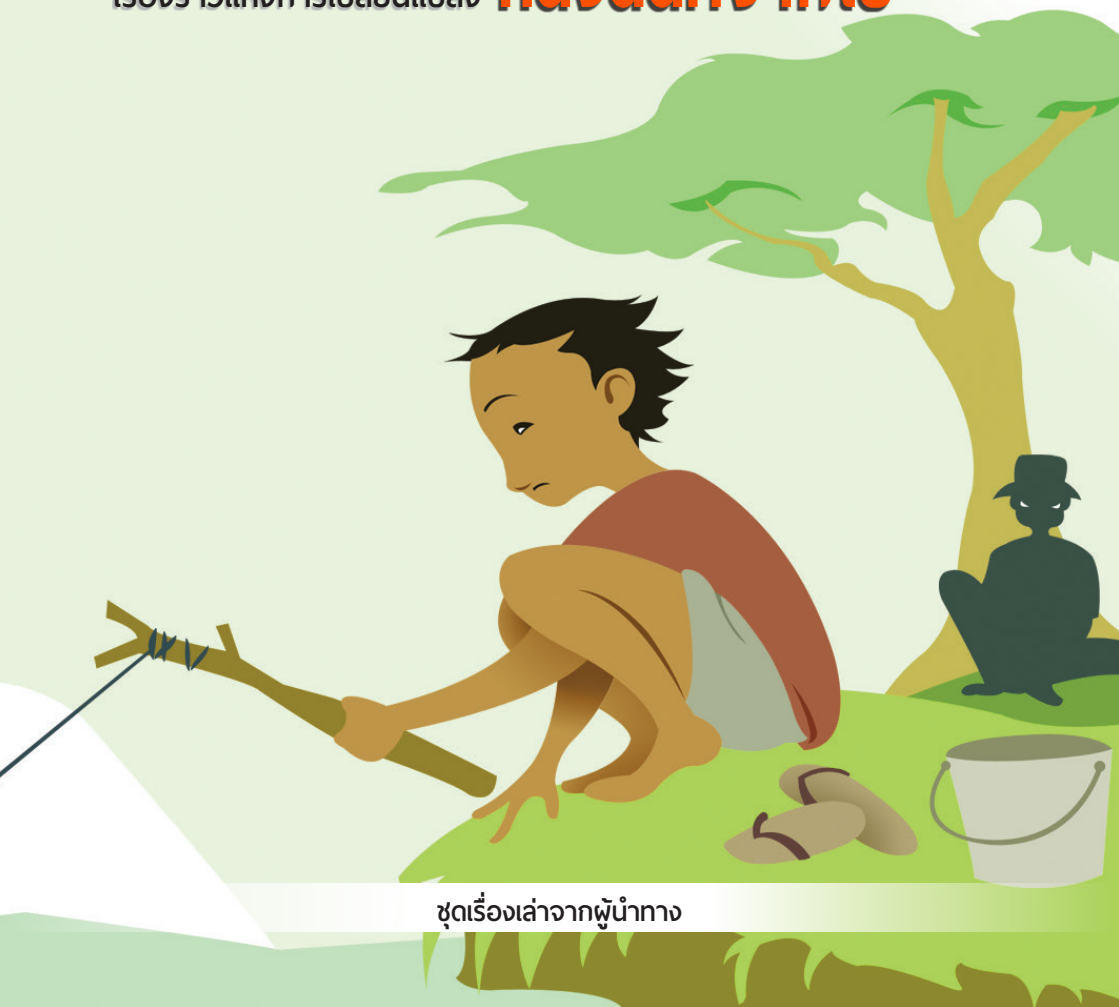

STORIES OF CHANGE

The one that **got away**

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง **หนึ่งนั้นที่จากไป**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปูทางสู่วิธีการสร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-56-4

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: Ian Pugh, แต่งจากเรื่องจริง

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

พัฒนา และตีพิมพ์โดยโครงการ Mekong Delta Regional Trafficking Strategy (MDRTS) และโครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP) ในนามขององค์กรศุนนิมิตสากล

องค์กรศุนนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือ การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความยุติธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุนนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvi_publishing@wvi.org.

องค์กรศุนนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรม วิจัย หรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการผลิต: Katie Klopman Fike, พิสูจน์อักษร: Melody Ip ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน: Inis Communication. ภาพประกอบ: Natasha Bautista และ Rishi Mandhyan

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุนนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุนนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุนนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

The one that **got away**

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง **หนึ่งนั้นที่จากไป**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

แถมมองอย่างระมัดระวังขณะที่ทุ่งของเขาเริ่มกระตุกบนผิวน้ำ
ด้วยจังหวะที่พอดีพอดี เขาตั้งคันเบ็ดขึ้นและรู้สึกได้ว่ามีบาง
อย่างมาติดเบ็ด

“ในที่สุด” เขาพิมพ์ขณะที่เขาชักรอกคันเบ็ด เขาได้ยิน
เสียงหัวเราะคิกคักจากด้านหลังของเขา มีผู้ชายคนหนึ่งนั่ง
อยู่ มองดูเขาจากร่มเงาต้นไม้ใกล้เคียง

“เธอดูเชี่ยวชาญพอสมควรนะ” ผู้ชายคนนั้นพูดพร้อมรอย
ยิ้มที่มุมปาก

แถมนำปลาที่ตกได้ออกและเตรียมตัวเหยื่อเบ็ดอีกครั้ง

หลังจากที่เขาตกปลาได้เพิ่มขึ้นอีกเล็กน้อย แอมตัดสินใจนั่งพัก
อยู่ใต้ต้นไม้

“เธอทำได้ดีทีเดียว” ผู้ชายคนนั้นกล่าว

“ผมต้องการจับให้ได้มากกว่านี้” แอมตอบ “ผมเป็นลูกคน
โตในครอบครัวพี่น้อง 10 คน ผมอายุ 19 ปีและต้องการ
จะหางานทำ แต่แถวนี้ไม่มีงานให้ผมทำเลย ดังนั้นการตก
ปลาจึงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่ผมจะทำได้

“เธอควรลองทำงานในเรือหาปลาที่ประเทศไทย” ผู้ชาย
คนนั้นพูดต่อ “พวกเขาให้ค่าจ้างมากกว่า 100,000 บาทต่อ
ปี”

“100,000!” แอมอุทาน

ชายผู้นั้นแนะนำตัวเองว่าโสวันและบอกแอมว่าเขายินดีที่จะช่วย
ให้แอมได้ไปทำงานบนเรือ

เกมปริศนาเรื่องงานใหม่กับครอบครัว เช่นเคย แม่ของ
เริ่มเป็นกังวลแต่เกมยิ้มตอบและกุมมือของแม่ไว้อย่าง
แนบแน่น “อย่าเป็นห่วงเลยครับแม่” เขาปลอบ “ทุก
อย่างจะต้องเป็นไปด้วยดีผมสัญญา

โสร้งจัดการทุกอย่างให้และไม่กี่วันต่อมา เกมก็ออกเดิน
ทางจากเขมรมาสู่ไทย มุ่งไปยังปัตตานีพร้อมกับผู้พวยพ
อีก 18 คน

ขณะที่กำลังนั่งอยู่บนรถประจำทาง เกมทวีความตื่นเต้น
มากยิ่งขึ้น “นี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวบทใหม่” เขาคิด
“ทีนี้ฉันจะสามารถหาเงินให้ครอบครัวฉันได้จริงๆ
แล้ว!”

ทันทีที่แถมและคนอื่นๆไปถึงปัตตานี พวกเขา就被จับไปทำงานบนเรือตกปลา มันเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อยและเป็นอยู่อย่างลำบาก เรือออกจากฝั่งครั้งหนึ่งหลายสัปดาห์ จะกลับมาอีกเพื่อซ่อมแซมเท่านั้น แถมและลูกเรือถูกบังคับให้ทำงานตั้งแต่รุ่งสางจนฟ้าค่ำปราศจากเวลาพักผ่อน

ผ่านไป 1 เดือนกับการทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย แถมรู้สึกแปลกใจที่ได้รับค่าจ้างเพียงน้อยนิด เขาถามกับตันถึงเรื่องเงินและได้รับคำตอบมาว่าแถมจะได้รับเงินเต็มจำนวนหลังจากทำงานครบ 7 เดือน

แถมอดทนอยู่ในสภาพที่ยากลำบากต่อไปอีก 6 เดือน แต่นั่นคือตอนที่ทุกอย่างผิดคาดของจริง เป็นอีกครั้งที่พวกเขาไม่ยอมจ่ายเงินให้แถม และนั่นกลายมาเป็นฟางเส้นสุดท้ายของเขา แถมบอกกับตันว่าหากเขาไม่ได้รับค่าจ้างเขาจะออกจากเรือนี้

กับตันล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุม ในตอนแรกแถมนึกไปว่าเขากำลังจะได้รับค่าจ้างในที่สุด กลับกันกับตันหยิบปืนกระบอกหนึ่งออกมาและเล็งไปที่แถม “กลับไปทำงานซะ” เขาคำราม

เวลาผ่านไปหลายเดือน แอมยังหมดหวังมากขึ้นเรื่อยๆ เขาไม่ได้
ทานอาหารหรือนอนหลับอย่างเพียงพอ อาหารที่มีให้น่าขยะแขยง
และที่นอนก็ทั้งสกปรกและคับแคบ เมื่อแอมเริ่มป่วย เขาก็
ตระหนักได้ว่าทางเดียวที่เขาจะรอดชีวิตคือการหลบหนีออกไป

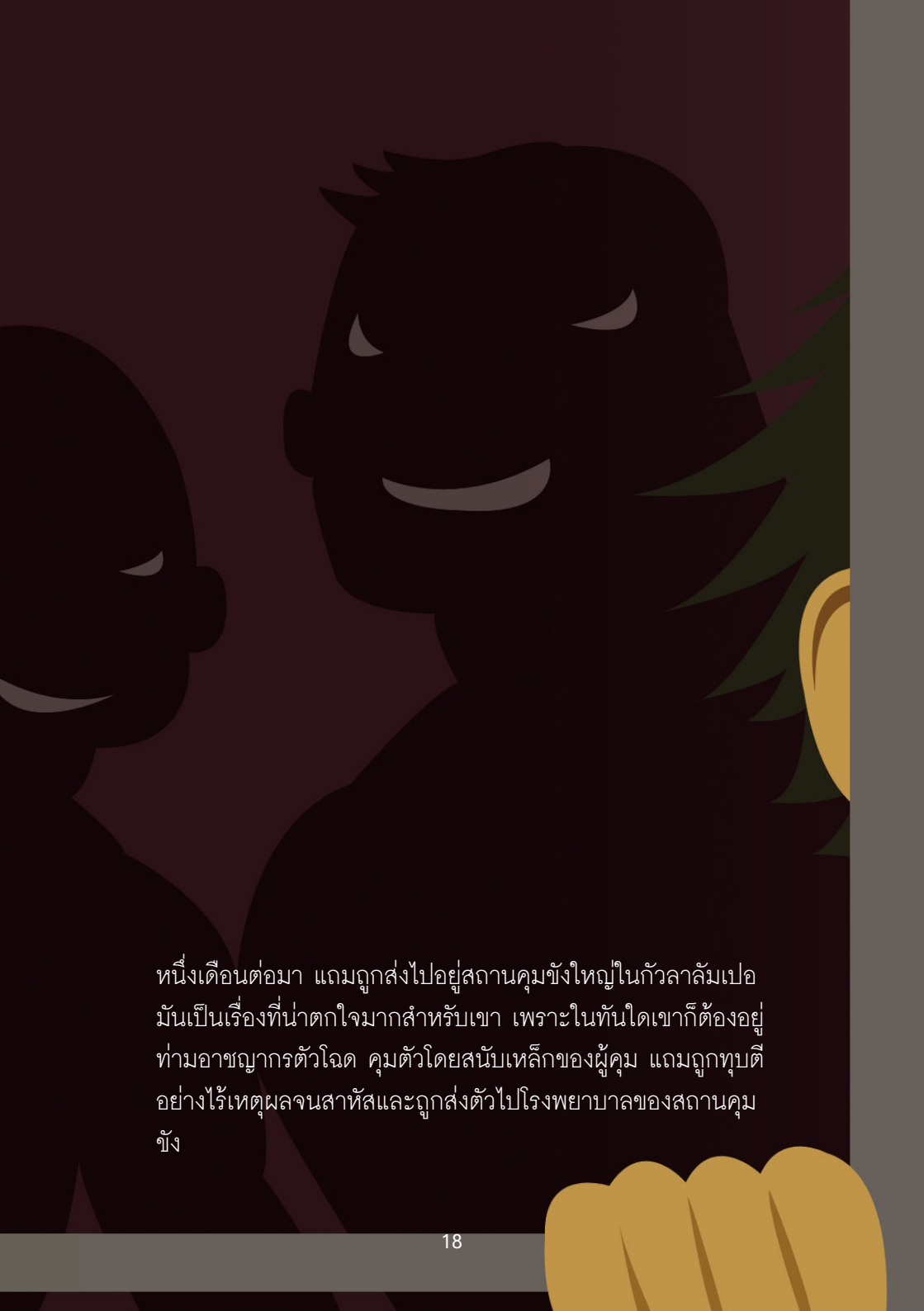

คำคืนหนึ่งที่มีดมืดและฝนตก เรือตกปลากลับสู่ท่ามาเลเซียเพื่อ
กักตุนเสบียง เช่นปกติ ลูกเรือไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นฝั่ง แต่แถม
ตัดสินใจว่าหากไม่ใช่ตอนนี้ก็จะมีโอกาสอีกต่อไป เขาคลานไป
ที่หาดฟ้าเรือและพุ่งลงไปในน้ำ กับตันยังปีนตามมาในน้ำแต่แถม
ได้ว่ายต่อไปสู่ความมืดมืดอันดำเมื่ยม ว่ายจนปอดของเขาแทบจะ
ระเบิดออกมา

แถมเดินเตร็ดเตร่อยู่ตามถนนของเมืองที่ไม่คุ้นเคย ทั้งตัวมีเพียง
เสื้อผ้าที่เปียกโชกซึ่งเขาสวมใส่อยู่ กระทั่งเขารู้สึกหนาวและหิว
เสียจนเขาไม่มีทางเลือกนอกจากขอทานอาหารและเงิน ใครบาง
คนจะต้องสงสยเขาเพราะทันใดก็มีตำรวจขวามาเลเซียปรากฏตัว
และนำเขาไปขังไว้ในศูนย์กักกัน

หนึ่งเดือนต่อมา แถมถูกส่งไปอยู่สถานคุมขังใหญ่ในกัวลาลัมเปอ มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจมากสำหรับเขา เพราะในทันใดเขาก็ต้องอยู่ท่ามอาชญากรตัวฉฉด คุมตัวโดยสนับเหล็กของผู้คุม แถมถูกทุบตีอย่างไรเหตุผลจนสาหัสและถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลของสถานคุมขัง

นอนชมอยู่ในเตียงโรงพยาบาล แถมหมดทางเลือกนอกจากเพียง
ยอมหมดหวัง มีผู้หญิงคนหนึ่งแต่งตัวดีเข้ามาหาเขาที่เตียง คำพูด
ของเธอเป็นคำพูดที่ดีที่สุดเท่าที่แถมเคยได้ยิน

“ฉันมาจากสถานทูตเขมร” เธอกล่าว

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา แอมได้บินกลับบ้าน เขาเคยสงสัยว่าเขาจะได้เจอกับครอบครัวอีกหรือไม่และตอนนี้ทั้งหมดได้มาต้อนรับเขา เมื่อแอมเห็นรอยยิ้มและอ้อมแขนที่อ้ากว้าง เขาไม่สามารถที่จะกลั้นน้ำตาไว้ได้

เมื่อเขากลับมาอยู่ในบ้านเกิดอีกครั้ง สมาชิกจากศุภนิมิตและหน่วยงานสังคมได้มาเยี่ยมแอม พวกเขาถามแอมถึงงานที่เขาสนใจจะทำและช่วยเขาสมัครเข้าโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งรวมถึงการเปิดโอกาสให้ทำงานในร้านทำผม แอมดีใจที่เขาสามารถหาเงินไปด้วยขณะศึกษา

เมื่อเขาเรียนจบหลักสูตร ศุภนิมิตช่วยให้แถมได้ซื้อสิ่งจำเป็น
สำหรับร้านทำผมเพื่อให้เขาสามารถเริ่มทำธุรกิจของตนเองได้
ขณะนี้เขากลายมาเป็นช่างตัดผมที่เป็นที่รู้จักและยกย่องในชุมชน
โดยแถมหาเงินได้ 2.50 -5 ดอลลาร์สหรัฐต่อวัน เขาคาดหวังที่จะ
ขยายธุรกิจในวันเพื่อที่จะสามารถส่งน้องชายทั้งสองของเขา
เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย

เมื่อแถมมีโอกาส เขาจะชอบเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นของเขาให้คนอื่น
รับฟังเสมอ “คนเราควรจะมีจุดหมายถึงอันตรายเป็น” เขาพูด “ไม่มี
ใครสมควรต้องเจอประสบการณ์อันเลวร้ายเหมือนผม”

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200
<http://www.wvi.org/asiapacific>